

gav mere, end det kostede, fordi man vilde vise sin Velvillie; eller man skulde have Kul til Statsbanerne og vilde give noget mere end Prisen: man vilde vise sin Velvillie? Jeg tror, at man vilde sige — og med Rette —, at det var et Misbrug af Statens Midler. Derfor mener jeg ogsaa, at den Begrundelse af Konjunkturtillæget, som de forskellige Partier, der var interesserede i det og ønskede det gennemført, gav derfor, i Virkeligheden var en ublufærdig Agitation for deres eget Partis Standpunkt, for at vinde Velvillie blandt Tjenestemændene for deres Parti. Og de lod Staten betale. Og den højtærede Finansminister, som vel nok paa den Plads, han sidder paa, skulde være den, som i første Række skulde værne Statskassen mod saadanne ensidige Anfald, var den, der gik i Spidsen i den Agitation og førte an paa den Vej.

Jeg ønsker derefter at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Skattespørgsmaalet. Den højtærede Finansminister har jo bebudet, at han vil fremsætte Forslag til Ændringer i de bestaaende Skattelove. Han har ved en Lejlighed, hvor Skattespørgsmaalet var til Behandling, udtalt, at han forstod ikke den Medlidenhed, som Venstre og de Konservative havde med de mest velhavende i Samfundet, og som de gav Udtryk deri, at de ikke vilde gaa op til de Skattesatser, som han vilde foreslaa og fandt passende. Det var dog de mest velhavende her i Landet, det drejede sig om. Det er fuldkommen rigtigt. Jeg for min Del kan heller ikke sige, at jeg har nogen Medlidenhed med de Folk i den Betydning, hvori Ministeren forstaar det, Bekymring for, hvorledes de skal komme igennem og faa noget til Livets Ophold, i det hele taget føre en menneskeverdige Tilværelse. Paa den Maade kan heller ikke jeg føle Medlidenhed med dem; men jeg vil dog henstille til den højtærede Finansminister, om han ikke kunde se, at der var andet at tage i Betragtning ved Bedømmelsen af en Skattelov end Følelsen. Det forekommer mig, at man ogsaa maa tage Rimelighed og Fornuft med i Betragtning. Og jeg kan ikke se, at der er nogen Rimelighed i at beskatte direkte paa en saadan Maade, at man for visse Folk kan komme saa højt op, at man tager omtrent hele Indkomsten eller i hvert Fald absolut hele Toppen af en Indkomst. Og jeg kan endnu mindre se det fornuftige deri. Erhvervslivet er jo ikke stillet under saadanne Vilkaar, at der er garanteret det noget; der er en vis Risiko i al Erhvervs virksomhed, i alt Fald naar den

ikke er statsgaranteret. Og det er der da endnu ikke meget, der er. De Skatteprocenter, man nu kan komme op paa, er jo ret høje. Efter den nugældende Skattelov kan man komme op paa 25 pCt. af Indkomsten i personlig Indkomstskat, og man kan komme op paa 16 pro mille af Formuen. Hvis man sætter Indkomsten af en Formue til gennemsnitlig 5 pCt, vil 16 pro mille af Formuen sige 32 pCt. af den Indkomst, som den normalt afkaster. Lægger vi dertil en Selskabsskat — det er jo ikke ualmindeligt, at saadanne Folk kan have en Del af deres Indkomst gennem Deltagelse i Aktieselskaber — og, for ikke at gaa helt op til Maksimum, sætter denne til 10 pCt., samt Kommuneskatten — med Hensyn til hvilken man jo procentvis kan forhøje Indkomsten — med alle Tillæg og sætter den til 16 pCt., hvad der jo er en ikke ualmindelig effektiv Skatteprocent i Kommunerne, ja, saa kan man for Toppen af en Indkomst komme op paa en Skatteprocent af 83 pCt. Og den højtærede Finansminister vil jo langt højere op. Jeg kan ikke tænke, at han vil staa tilbage for den radikale Finansminister i saa Henseende, og hvis man lægger hans Skattelov til Grund, vil man kunne komme op paa først 25 pCt. i personlig Indkomstskat og dernæst 25 pro mille af Formuen, hvad der jo, naar man regner med 5 pCt. i Indkomst, svarer til 50 pCt. af Indkomsten; Selskabsskatten er jo ogsaa langt højere, og sætter vi den til 15 pCt. og Kommuneskatten til 16 pCt., kan man paa denne Maade for en Del af sin Indkomst komme op paa en Skatteprocent af 106. Det er slet ikke utænkeligt, det kan i Virkeligheden meget let forekomme. Nu kan man ganske vist sige: Ja, men de paa-gældende kan godt taale det. Ja, de paa-gældende kan taale det og føre en menneskelig Tilværelse endda, have en stor Indkomst, men Spørgsmaalet er, om det ikke svækker deres Interesse for at sætte deres Kapital ind i Virksomheder og tværtimod opfordrer dem til at bruge den, hvis man beskatter dem paa en saadan Maade. Jeg tror dog, de fleste vil indrømme, at rent bortset fra Medlidenhed og rent bortset fra det rimelige er det fornuftstridigt at gaa til en saa høj Beskatning, idet det i Virkeligheden vil afholde disse Folk fra at benytte deres store Midler i produktivt Øjemed.

Nu kan man heroverfor indvende: Ja, men det er dog kun de meget velhavende, det er kun de faa, der har saa store Indkomster og kan komme op paa saa store Skatteprocenter. Og det er rigtigt. Men selv for deres Vedkommende,